

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

25. juuli 2018*

Eelotsusetaotlus – Sotsiaalpoliitika – Töötajate kaitse tööandja maksejõuetuse korral – Direktiiv 2008/94/EÜ – Artiklid 3 ja 4 – Töötajate nõuete ülevõtmine garantiasutuste poolt – Garantiasutuste maksekohustuse piiramine – Selliste töötasunõuete väljajätmine, mis on tekkinud rohkem kui kolm kuud enne pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmist

Kohtuasjas C-338/17,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Varhoven administrativen sadi (Bulgaaria kõrgeim halduskohus) 31. mai 2017. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 7. juunil 2017, menetluses

Virginie Marie Gabrielle Guigo

versus

Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite“,

EUROOPA KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja president A. Rosas, kohtunikud C. Toader ja E. Jarašiūnas (ettekandja),

kohtujurist: Y. Bot,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- V. M. G. Guigo, esindaja: *advokat* H. Hristev,
- Bulgaaria valitsus, esindajad: L. Zaharieva ja E. Petranova,
- Euroopa Komisjon, esindajad: M. Kellerbauer, Y. Marinova ja P. Mihaylova,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada asi ilma kohtujuristi ettepanekuta, on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: bulgaaria.

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada ELTL artikleid 151 ja 153, Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 20, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta direktiivi 2008/94/EÜ töötajate kaitse kohta tööandja maksejõuetuse korral (ELT 2008, L 283, lk 36) artikleid 3, 4, 11 ja 12 ning menetlusautonoomia, võrdvärsuse, tõhususe ja proportsionaalsuse põhimõtteid.
- 2 Taotlus on esitatud Virginie Marie Gabrielle Guigo ja Natsionalen osiguritelen instituti (riiklik sotsiaalkindlustusasutus, Bulgaaria) alla kuuluva Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite“ (fond „Töötajate tagatud nõuded“, Bulgaaria) (edaspidi „garantiifond“) vahelises vaidluses seoses rahuldamata töötasunõuete väljamaksmise tagamisest keeldumisega.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiiviga 2008/94 kodifitseeriti nõukogu 20. oktoobri 1980. aasta direktiiv 80/987/EMÜ töötajate kaitse kohta tööandja maksejõuetuse korral (EÜT 1980, L 283, lk 23; ELT eriväljaanne 05/01, lk 217), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiiviga 2002/74/EÜ (EÜT 2002, L 270, lk 10; ELT eriväljaanne 05/04, lk 261), ning tunnistati see direktiiv kehtetuks.

- 4 Direktiivi 2008/94 artikli 1 lõike 1 kohaselt:

„Käesolevat direktiivi kohaldatakse töölepingust või töösuhetest tulenevate töötaja nõuete suhtes tööandja vastu, kes on artikli 2 lõikes 1 määratletud tähenduses maksejõuetu.“

- 5 Direktiivi artikkel 3 sätestab:

„Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed tagamaks, et garantiiasutused tagavad artikli 4 kohaselt töötajate töölepingutest või töösuhetest tulenevate rahuldamata nõuete väljamaksmise, sealhulgas lahkumistoetuse töösuhete lõpetamise korral, kui siseriiklikud õigusaktid seda ette näevad.

Garantiiasutuse ülevõetavad nõuded peavad olema rahuldamata töötasunõuded seoses ajavahemikuga vastavalt olukorrale enne ja/või pärast liikmesriikide määratud kuupäeva.“

- 6 Direktiivi artikkel 4 on sõnastatud järgmiselt:

„1. „Liikmesriikidel on võimalus piirata artiklis 3 nimetatud garantiiasutuste vastutust.

2. Kui liikmesriigid kasutavad lõikes 1 nimetatud võimalust, täpsustavad nad ajavahemiku pikkuse, mille eest garantiiasutus peab maksma rahuldamata nõudeid. See ei tohi olla lühem kui ajavahemik, mis hõlmab töösuhete kolme viimase kuu tasu enne ja/või pärast artikli 3 teises lõigus nimetatud kuupäeva.

Liikmesriigid võivad selle kolmekuulise minimaalse ajavahemiku hõlmata võrdlusperioodiga, mille kestus on vähemalt kuus kuud.

Liikmesriigid, kus võrdlusperiood on vähemalt 18 kuud, võivad piirata ajavahemikku, mille eest garantiiasutus maksab rahuldamata nõudeid, kaheksa nädalani. Sel juhul kasutatakse minimaalse ajavahemiku arvutamiseks töötajale kõige soodsamaid ajavahemikke.

3. Lisaks võivad liikmesriigid kehtestada garantiiasutuse maksete ülemmäärad. Need ei tohi olla väiksemad kui käesoleva direktiivi ühiskondliku eesmärgiga ühiskondlikult kokkusobiv tase.

Kui liikmesriigid seda võimalust kasutavad, teatavad nad komisjonile ülemmäära kehtestamisel kasutatud meetoditest.“

7 Direktiivi artiklis 12 on ette nähtud:

„Käesolev direktiiv ei piira liikmesriikide õigust:

- a) võtta vajalikke meetmeid kuritarvituste vältimiseks;
- b) loobuda artiklis 3 nimetatud kohustusest või vähendada seda või loobuda artiklis 7 nimetatud garantiikohustusest või vähendada seda, kui ilmneb, et kohustuse täitmine on põhjendamatu töötaja ja tööandja vaheliste eriliste sidemete ja ühiste huvide tõttu, mis tulenevad nendevahelisest salajasest kokkuleppest;
- c) keelduda artiklis 3 nimetatud kohustusest või artiklis 7 nimetatud tagamiskohustusest või neid vähendada juhtudel, kui töötaja ise või koos oma lähisugulastega oli tööandja ettevõtte olulise osa omanik ja mõjutas oluliselt selle tegevust.“

Bulgaaria õigus

8 Tööandja maksejõuetuse korral töötajate nõuete tagamise seaduse (Zakon za garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia; edaspidi „töötajate nõuete tagamise seadus“) artikli 4 lõikes 1 on sätestatud:

„Töötajad, kes olid või on töösuhtes artiklis 2 sätestatud tööandjaga, võivad nõuda käesoleva seadusega tagatud nõuete rahuldamist asjaomase töösuhte kestusest ja töötundidest olenemata, tingimusel et:

1. töösuhe ei olnud artiklis 6 sätestatud kohtuotsuse äriregistrisse kandmise kuupäeval veel lõppenud;
2. töösuhe lõppes artiklis 6 sätestatud kohtuotsuse äriregistrisse kandmisele eelnenud kolme kuu jooksul.“

9 Selle seaduse artiklis 6 on sätestatud:

„Töötaja õigus nõuda artikli 4 lõike 1 kohaselt tagatud nõuete rahuldamist tekib kuupäeval, mil äriregistrisse kantakse kohtuotsus, millega:

1. algatatakse pankrotimenetlus;
2. algatatakse pankrotimenetlus ja kuulutatakse ühtlasi välja võlgniku pankrot;
3. algatatakse pankrotimenetlus, nähakse ette ettevõtte tegevuse lõpetamine, kuulutatakse välja võlgniku pankrot ja lõpetatakse menetlus raugemise tõttu põhjusel, et võlgnikul ei jätku vara menetluskulude katteks.“

10 Sama seaduse artikkel 25 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesoleva seadusega tagatud nõuded rahuldatakse ette nähtud korra kohaselt täidetud taotlusvormi alusel, mille töötaja esitab tööandja asukohale kõige lähemal asuvale riikliku sotsiaalkindlustusametuse kohalikule büroole kahe kuu jooksul artiklis 6 sätestatud kohtuotsuse äriregistrisse kandmisest või kuupäevast, mil Bulgaaria tööandja teatas töötajatele pankrotimenetluse algatamisest teise riigi õigusaktide kohaselt.“

11 Tööseadustiku (Kodeks na truda) artikkel 358 sätestab:

„1) Töövaidlusi puudutavad hagid tuleb esitada järgmiste tähtaegade jooksul:

[...]

3. kolme aasta jooksul kõigi muude töövaidluste puhul.

2) Eelmises lõigus sätestatud tähtajad hakkavad kulgema:

[...]

2. muude hagide puhul kuupäevast, mil hagi esemeks olev õigus on muutunud sissenõutavaks, või kuupäevast, mil see on muutunud täidetavaks. Eeldatakse, et rahalised nõuded on sissenõutavad kuupäevast, mil makse oleks pidanud selleks ette nähtud viisil tehtud olema.

[...]“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

12 V. M. G. Guigo töötas 29. juunist 2007 kuni 14. maini 2012 äriühingus Evrosilex OOD, mille asukoht on Varna (Bulgaaria).

13 Rayonen sad Varna (Varna rajoonikohus, Bulgaaria) mõistis 26. juuni 2013. aasta kohtuotsusega Evrosilexilt V. M. G. Guigo kasuks välja teatavad summad, mis hõlmasid netotasu 2012. aasta märtsis, aprillis ja mais kasutatud tasustatud põhipuhkuse eest, töötasu 2012. aasta mai eest ja hüvitist töölepingu etteteatamiseta ülesütlemise eest; kõikidele asjaomastele summadele lisandus seadusjärgne viivis.

14 Okrazhen sad Varna (Varna regionaalne kohus, Bulgaaria) 18. detsembri 2013. aasta otsusega algatati Evrosilexi pankrotimenetlus ja kuulutati välja tema pankrot. See kohtuotsus kanti samal päeval äriregistrisse.

15 V. M. G. Guigo esitas 3. augustil 2016 garantiifondile taotluse Evrosilexilt saamata jäänud töötasule vastavate nõuete väljamaksmiseks. Taotluse aluseks oli töötajate nõuete tagamise seadus, Rayonen sad Varna (Varna rajoonikohus) 26. juuni 2013. aasta otsus ja selle kohtuotsuse alusel väljastatud täitedokument. Kuna garantiifond seaduses ette nähtud tähtaja jooksul ei vastanud, esitas V. M. G. Guigo vaikumisi keeldumise peale Administrativen sad Varnale (Varna halduskohus, Bulgaaria) kaebuse.

16 Garantiifond jättis lõpuks 13. septembri 2016. aasta otsusega V. M. G. Guigo taotluse töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõike 1 punkti 2 ja artikli 25 alusel selgelt rahuldamata. V. M. G. Guigo esitas selle otsuse peale Administrativen sad Varnale (Varna halduskohus) kaebuse.

- 17 Nimetatud kohus jättis 7. detsembril 2016. aastal V. M. G. Guigo kaks kaebust rahuldamata, leides esiteks, et töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõikes 1 sätestatud töölepingu lõppemist puudutavad tingimused ei ole täidetud, ja teiseks, et tulenevalt 18. aprilli 2013. aasta kohtuotsusest Mustafa (C-247/12, EU:C:2013:256) võivad liikmesriigid liidu õiguse kohaselt kehtestada kolmekuulise ajavahemiku nagu käesolevas kohtuasjas, ilma et nad seeläbi direktiivi 2008/94 kohaldamisala lubamatult kitsendaksid.
- 18 V. M. G. Guigo esitas selle kohtuotsuse peale eelotsusetaotluse esitanud kohtule Varhoven administrativen sadile (Bulgaaria kõrgeim halduskohus) kassatsioonkaebuse.
- 19 Nimetatud kohus märgib, et põhikohtuasjas kerkib küsimus, kas töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõige 1 jätab sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, ELTL artiklid 151 ja 153 ning direktiivi 2008/94 artiklid 3 ja 4 ilma nende täielikust õigusmõjust, kuivõrd seda riigisisest õigusnormi võib pidada selliseks, mis takistab töötajal, kellel on tagatud nõuded, saada minimaalset kaitset.
- 20 Täpsemalt tekib kohtul küsimus, kas liidu õiguse kohaselt on lubatud kehtestada selline säte nagu töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõige 1, mis jätab tööandja pankrotistumisel rohkem kui kolm kuud enne pankroti väljakuulutamist lõppenud töösuhtest tulenevad töötasunõuded automaatselt ja tingimusteta minimaalsest kaitsest ilma. Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et direktiivis 2008/94 ei ole ette nähtud võimalust piirata selliste isikute kategooriat, kes on töötajad ja kellel on pankrotistunud tööandja vastu rahuldamata töötasunõuded, välja arvatud konkreetse isikute kategooria puhul, kes on direktiivi artiklis 12 sätestatud eeldusel kaitse alt välja jäetud.
- 21 Lisaks tekib kohtul küsimus, kas töötajate nõuete tagamise seaduse artiklis 25 ette nähtud kahekuuline tähtaeg, mille jooksul tuleb esitada taotlus tagatud nõuete väljamaksmiseks ja mis hakkab kulgema pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmise kuupäevast, tagab töötajate piisaval tasemel kaitse ning kas see tähtaeg ei piira ülemäära nende õiguste kasutamist, mis töötajatele direktiivist 2008/94 tulenevad. Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib sellega seoses, et tööseadustik näeb ette, et hagi töötasunõuete väljamaksmiseks tuleb esitada kolme aasta jooksul alates kuupäevast, mil tööandja oleks pidanud võlgnetava summa maksma, ning et kuigi need kaks riigisisest seadust reguleerivad oma olemuselt erinevaid olukordi, on neil seadustel siiski sama eesmärk, nimelt kaitsta töötajate töötasunõudeid.
- 22 Peale selle ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus kindel, kas töötajate nõuete tagamise seaduse artikkel 25 on direktiivi 2008/94 artiklitega 3 ja 4 ning proportsionaalsuse ja tõhususe põhimõtetega kooskõlas, kuna see säte on automaatselt kohaldatav, ilma et iga juhtumi asjaolusid oleks võimalik eraldi hinnata.
- 23 Viimaseks kahtleb eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas harta artikliga 20 on kooskõlas, et töötajaid, kellel on õigus rahuldamata nõuete tagamisele, koheldakse erinevalt vastavalt sellele, kas kohaldatakse tööseadustiku artikli 358 lõike 1 punkti 3 või töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõiget 1, ning vastavalt sellele, kas tööandja on maksejõuline või mitte.
- 24 Neil asjaoludel otsustas Varhoven administrativen sad (kõrgeim halduskohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:
- „1. Kas ELTL artikleid 151 ja 153 ning direktiivi [2008/94] artikleid 3, 4, 11 ja 12 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus selline liikmesriigi õigusnorm nagu [töötajate nõuete tagamise seaduse] artikli 4 lõige 1, mille kohaselt jäetakse rahuldamata töötasunõudeid hõlmava kaitse alt välja isikud, kelle töösuhe on lõppenud varem kui tööandja pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmisele eelneva kolme kuu jooksul?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas võrdväarsuse, tõhususe ja proportsionaalsuse põhimõtteid arvesse võttes tuleb liikmesriikide menetlusautonoomia põhimõtet ELTL artiklite 151 ja 153 ning direktiivi [2008/94] sotsiaalse eesmärgi raames tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus selline liikmesriigi meede nagu [töötajate nõuete tagamise seaduse] artikkel 25, mille kohaselt lõpeb tagatud nõuete esitamise ja rahuldamise õigus, kui pankrotimenetluse algatamise otsuse kandmisest äriregistrisse on möödunud kaks kuud, juhul kui liikmesriigi õigus sisaldab sellist sätet nagu tööseadustiku artikli 358 lõike 1 punkt 3, mille kohaselt on tähtaeg rahuldamata töötasunõuete esitamiseks kolm aastat alates kuupäevast, mil nõue oleks pidanud olema rahuldatud, ning pärast selle tähtaja möödumist tehtud makseid ei peeta õigusliku aluseta tehtud makseteks?
3. Kas [harta] artiklit 20 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus teha selliselt vahet esiteks rahuldamata nõuetega töötajatel, kelle töösuhe on lõppenud varem kui tööandja pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmisele eelneva kolme kuu jooksul, ja töötajatel, kelle töösuhe on lõppenud kindlaksmääratud kolme kuu jooksul, ning teiseks eespool kirjeldatud töötajatel ja sellistel töötajatel, kellel on tööseadustiku artikli 358 lõike 1 punkti 3 alusel töösuhete lõppemisel õigus rahuldamata nõudeid hõlmavale kaitsese kolme aasta jooksul alates ajast, mil nõue oleks pidanud olema rahuldatud?
4. Kas direktiivi [2008/94] artiklit 4 koosmõjus artikliga 3 ja proportsionaalsuse põhimõttega tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus selline säte nagu [töötajate nõuete tagamise seaduse] artikkel 25, mille kohaselt lõpeb tagatud nõuete esitamise ja rahuldamise õigus automaatselt, ilma et iga juhtumi asjaolusid oleks võimalik eraldi hinnata, kui pankrotimenetluse algatamise otsuse kandmisest äriregistrisse on möödunud kaks kuud?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

- 25 Alustuseks olgu märgitud, et kuna direktiivi 2008/94 õiguslik alus on EÜ artikli 137 lõige 2 (nüüd ELTL artikkel 153) ja see direktiiv on kehtestatud ELTL artiklis 151 osutatud eesmärkide saavutamiseks, on esimesele küsimusele vastamiseks vaja tõlgendada vaid kõnesoleva direktiivi sätteid.
- 26 Seega tuleb asuda seisukohale, et oma esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 2008/94 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune riigisisene õigusnorm nagu töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõige 1, mille kohaselt ei ole tagatud selliste töötajate töötasunõuded, kelle töösuhe on lõppenud rohkem kui kolm kuud enne nende tööandja pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmist.
- 27 Direktiivi 2008/94 artikli 1 lõike 1 kohaselt kohaldatakse direktiivi töötajate nõuetele, mis tekivad töölepingutest või töösuhetest ja esitatakse tööandjate vastu, kes on maksejõuetud.
- 28 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt on selle direktiivi sotsiaalne eesmärk tagada kõigile töötajatele tööandja maksejõuetuse korral vähemalt miinimumkaitse Euroopa Liidu õiguse alusel selle kaudu, et rahuldatakse töölepingutest või töösuhetest tulenevad rahuldamata nõuded kindlaksmääratud ajavahemiku eest (28. novembri 2013. aasta kohtuotsus Gomes Viana Novo jt, C-309/12, EU:C:2013:774, punkt 20, ning 2. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Eschenbrenner, C-496/15, EU:C:2017:152, punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 29 Nimetatud eesmärgist lähtudes paneb kõnealuse direktiivi artikkel 3 liikmesriikidele kohustuse võtta vajalikud meetmed kindlustamiseks, et garantiiasutused tagavad töötajate rahuldamata nõuete väljamaksmise.

- 30 Kuid nagu Euroopa Kohus on varem märkinud, direktiiv 2008/94 annab liikmesriikidele võimaluse piirata maksekohustust võrdlusperioodi või tagamiskohustuse ajalise kestuse ja/või maksete ülemmäära kehtestamise abil (vt seoses direktiiviga 80/987 analoogia alusel 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus Gomes Viana Novo jt, C-309/12, EU:C:2013:774, punkt 22, ning 10. aprilli 2014. aasta kohtumäärus Macedo Maia jt, C-511/12, ei avaldata, EU:C:2014:268, punkt 21).
- 31 Euroopa Kohtu praktika kohaselt näitavad direktiivi 2008/94 sätted, mis puudutavad liikmesriikidele antud võimalust tagatise piirata, et selle direktiiviga kehtestatud süsteem võtab arvesse liikmesriikide finantsilist võimekust ja soovib säilitada nende garantiiasutuste finantstasakaalu (vt analoogia alusel 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus Gomes Viana Novo jt, C-309/12, EU:C:2013:774, punkt 29, ning 10. aprilli 2014. aasta kohtumäärus Macedo Maia jt, C-511/12, ei avaldata, EU:C:2014:268, punkt 21).
- 32 Nii on esiteks direktiivi 2008/94 artikli 3 teises lõigus sätestatud, et garantiiasutuse ülevõetavad nõuded peavad olema rahuldamata töötasunõuded seoses ajavahemikuga vastavalt olukorrale enne ja/või pärast liikmesriikide määratud kuupäeva.
- 33 Teiseks on liikmesriikidel direktiivi 2008/94 artikli 4 lõike 1 kohaselt võimalus piirata direktiivi artiklis 3 nimetatud garantiiasutuste vastutust. Direktiivi artikli 4 lõikes 2 on sätestatud, et kui liikmesriigid sellist võimalust kasutavad, täpsustavad nad ajavahemiku pikkuse, mille eest garantiiasutus peab maksma rahuldamata nõudeid, kuid see ajavahemik ei tohi olla lühem kui ajavahemik, mis hõlmab töösuhte kolme viimase kuu tasu enne ja/või pärast artikli 3 teises lõigus nimetatud kuupäeva. Need sätted annavad liikmesriikidele ka võimaluse hõlmata selle kolmekuulise minimaalse ajavahemiku võrdlusperioodiga, mille kestus on vähemalt kuus kuud, ning näha ette, et nõuded on tagatud minimaalse kaheksa nädala pikkuse ajavahemiku eest, tingimusel et see kaheksanädalane ajavahemik kuulub pikema, vähemalt 18 kuu pikkuse võrdlusperioodi hulka (vt analoogia alusel 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus Gomes Viana Novo jt, C-309/12, EU:C:2013:774, punkt 26).
- 34 Tuleb märkida, et juhtumeid, mil garantiiasutuste maksekohustust on lubatud piirata, nagu on sätestatud direktiivi 2008/94 artiklis 4, tuleb tõlgendada kitsalt (vt analoogia alusel 17. novembri 2011. aasta kohtuotsus van Ardenne, C-435/10, EU:C:2011:751, punkt 34, ning 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus Gomes Viana Novo jt, C-309/12, EU:C:2013:774, punkt 31). Niisuguse kitsa tõlgendamise tagajärjeks ei tohi siiski olla see, et liikmesriikidele sõnaselgelt antud võimalus maksekohustust piirata muutub sisutihjaks (vt selle kohta 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus Gomes Viana Novo jt, C-309/12, EU:C:2013:774, punkt 32).
- 35 Käesolevas asjas on töötajate nõuete tagamise seaduse artiklis 6 vastavalt direktiivi 2008/94 artikli 3 teisele lõigule määratud võrdluskuupäevaks pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmise kuupäev. Pealegi ei nähtu Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust, et Bulgaaria Vabariik oleks kasutanud direktiivi artikli 4 lõike 2 teises ja kolmandas lõigus ette nähtud võimalust määrata kindlaks võrdlusperiood selle sätte tähenduses.
- 36 Direktiivi 2008/94 artikli 4 lõike 1 ja artikli 4 lõike 2 esimese lõigu kohaselt on liikmesriikidel võimalus garantiiasutuste ülevõetavaid nõudeid piirata, juhul kui töösuhe on enne seda võrdluskuupäeva lõppenud, tagades üksnes nende töötajate nõuete ülevõtmise, kelle töösuhe on lõppenud sellele kuupäevale eelnenud viimase kolme kuu jooksul, nagu on sätestatud töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõikes 1. Nimelt ei kahjusta nende töötajate väljajätmine, kelle töösuhe lõppes enne asjaomast ajavahemikku, direktiivi 2008/94 artikli 4 lõike 2 esimeses lõigus ette nähtud minimaalset kaitset, kuna nendel töötajatel ei ole maksejõuetu tööandja vastu töölepingust või töösuhtest tulenevaid rahuldamata nõudeid, mis on tekkinud võrdluskuupäevale eelnenud kolme viimase kuu jooksul.

- 37 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2008/94 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus niisugune riigisisene õigusnorm nagu töötajate nõuete tagamise seaduse artikli 4 lõige 1, mille kohaselt ei ole tagatud selliste töötajate töötasanõuded, kelle töösuhe on lõppenud rohkem kui kolm kuud enne nende tööandja pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmist.

Teine, kolmas ja neljas küsimus

- 38 Esimesele küsimusele antud vastust arvestades ei ole teisele, kolmandale ja neljandale küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

- 39 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (seitsmes koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta direktiivi 2008/94/EÜ töötajate kaitse kohta tööandja maksejõuetuse korral tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus niisugune riigisisene õigusnorm nagu töötajate nõuete tagamise seaduse (Zakon za garantiranje vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia) artikli 4 lõige 1, mille kohaselt ei ole tagatud selliste töötajate töötasanõuded, kelle töösuhe on lõppenud rohkem kui kolm kuud enne nende tööandja pankrotimenetluse algatamise otsuse äriregistrisse kandmist.

Allkirjad